

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 315/2021
06.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Чедомира Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К 256/19 од 08.09.2020. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 246/20 од 11.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2021. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, па **СЕ ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Јагодини К 256/19 од 08.09.2020. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 246/20 од 11.12.2020. године, само у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што Врховни касациони суд кривичноправне радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 72/09), за које му применом одредаба чл. 4, 42, 45, 54, 63, 64, 65. и 66. Кривичног законика **ИЗРИЧЕ УСЛОВНУ ОСУДУ**, тако што му утврђује казну затвора у трајању од једне године и истовремено одређује да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од две године, од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело и **ОСУЂУЈЕ** на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је окривљени дужан платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде, а у противном ће новчана казна сходно члану 51. став 2. Кривичног законика бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора, док се у преосталом делу поднети захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К 256/19 од 08.09.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од једне године која се неће извршити уколико окривљени у року провере од две године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело и истовремено га осудио на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара коју

је окривљени дужан платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора сходно члану 51. став 2. КЗ. Окривљени је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка и паушал, а Основном јавном тужиоцу у Јагодини трошкове кривичног поступка док је одбијен предлог ОЈТ Јагодина да се окривљеном у смислу члана 91. КЗ одузме имовинска корист прибављена кривичним делом.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 246/20 од 11.12.2020. године одбијена је, као неоснована, жалба ОЈТ у Јагодини и браниоца окривљеног и потврђена првостепена пресуда.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. ЗКП, бранилац окривљеног, адвокат Чедомир Милосављевић, поднео је захтев за заштиту законитости „због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП и погрешне примене закона из члана 2, члана 5, члана 14, члана 22, члана 25. и члана 29. КЗ, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе“.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Основано се, по оцени Врховног касационог суда, поднетим захтевом браниоца окривљеног, адвоката Чедомира Милосављевића указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда повређен кривични закон на штету окривљеног, односно да је у погледу кривичноправних радњи које су предмет оптужбе погрешно примењен закон, с`обзиром на то да су исте погрешно правно квалификоване као кривично дело пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ уместо пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ - закона који је био на снази у време извршења предметног кривичног дела, чиме је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са одредбом члана 5. став 1. КЗ.

Одредбом члана 5. Кривичног законика регулисано је временско важење кривичног законодавства тако што је чланом 5. став 1. КЗ прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а одредбом члана 5. став 2. КЗ је прописано да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, применити закон који је најблажи за учиниоца.

Из списка предмета произлази да је окривљени АА правноснажно осуђен за радње које је извршио у периоду од 01.01.2012. до 31.12.2012. године када је на снази био Кривични законик („Службени гласник РС“, број 72/09 који се примењивао од 11.09.2009. до 28.02.2018. године) којим је кривично дело пореска утаја прописано

чланом 229. КЗ за учињено кривично дело из члана 229. став 1. КЗ је запрећена казна затвора од шест месеци до пет година и новчана казна.

До времена пресуђења, кривични закон је мењан тако што је кривично дело пореска утаја прописано и санкционисано одредбом члана 225. Кривичног законика („Службени Гласник Републике Србије“, број 94/16) где је одредбом члана 225. став 1. за предметно кривично дело прописана казна затвора од шест месеци до пет година и новчана казна, а следећом изменом Кривичног законика („Службени Гласник Републике Србије“, број 35/19) за предметно кривично дело пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ је прописана казна затвора од једне до пет година и новчана казна, па како је овим законом - последњом изменом, прописана строжа казна него у претходном исти је искључен из даље анализе у смислу поређења који је закон блажи за окривљеног.

Предметно кривично дело окривљени је извршио 2012. године и исто је тада било инкриминисано одредбом члана 229. КЗ („Службени гласник РС“, број 72/09 који се примењивао од 11.09.2009. до 28.02.2018. године), са запрећеном казном затвора од шест месеци до пет година и новчаном казном. Каснија измена закона предметне кривичноправне радње окривљеног инкриминише одредбом члана 225. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 94/16) са истом запрећеном казном затвора од шест месеци до пет година и новчаном казном.

Дакле како каснија измена закона није била повољнија по окривљеног односно одредба члана 225. став 1. КЗ није била блажа за учиниоца, то је Врховни касациони суд применом члана 5. став 1. КЗ извршио измену правне квалификације на кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ („Службени гласник РС“, број 72/09) односно применио је закон који је важио у време извршења кривичног дела.

Одлучујући о кривичноправној санкцији, Врховни касациони суд је, применом одредаба члана 4, 42, 45, 54, 64, 65. и 66. КЗ окривљеном изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од једне године и истовремено одредио да се иста неће извршити уколико окривљени у року провере од две године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, и осудио га на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је окривљени дужан платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора сходном применом одредбе члана 51. став 2. КЗ. При одмеравању казне, Врховни касациони суд је узео у обзир тежину извршеног кривичног дела, при чему је имао у виду све околности из члана 54. КЗ, као правилно утврђене у редовном поступку. По оцени овог суда, овако изречена условна осуда и новчана казна су сразмерне степену кривице окривљеног АА и нужне да изразе друштвену осуду за кривично дело у питању, али и довољне за остварење прописане сврхе изрицања условне осуде у смислу члана 64. став 2. КЗ и новчане казне у смислу члана 48, члана 50. и члана 51. КЗ.

Поднетим захтевом се, поред наведеног, указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП уз изношење навода којима се оспорава налаз и мишљење вештака економске струке, затим уз наводе да је првостепени суд одбио да изведе доказе саслушањем продаваца на околност порекла отпада, наводима да је окривљеном стављено на терет да је кривично дело извршио са директним умишљајем а да суд не констатује на којим доказима заснива такву тврдњу и др, чиме се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП, а

како иста повреда у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости, од стране окривљеног преко браниоца, поднети захтев је у наведеном делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, те члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић